

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte - Vladimir Timofti,

Judecători - Anatolie Țurcan, Nadejda Toma, Victor Boico și Mariana Pitic,

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Zadorojnîi Andrei în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău sediul Central din 14 iulie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Grib Nicolae xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.08.2015 - 14.07.2017;

Instanță de apel: 23.08.2017 - 20.12.2017;

Instanță de recurs: 17.04.2018 - 11.09.2018.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul central din 14 iulie 2017, Grib Nicolae a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal, la 9 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că, Grib Nicolae, la 08 iunie 2015, aproximativ în perioada de timp de la ora 02:00 până la 03:00, aflându-se pe xxxxx, mun. Chișinău, în urma unei înțelegeri prealabile și de comun acord cu trei persoane în privința cărora cauza penală a fost disjunsă, aplicând violență nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei manifestată prin aplicarea unei arme de model nestabil, i-au atacat pe Gostev Alexei, Pașciuc Dmitri și Ivanov Serghei și i-au deposedat pe Gostev Alexei de 900 lei și telefon mobil de model „I-phone 5”, de culoare neagră, în valoare de 4 000 lei, în care se afla cartela SIM xxxxx, pe Pașciuc Dmitri de bani în sumă de 400 lei, o tabletă de model „I-pad 2”, de culoare negru cu gri, în valoare de 4 000 lei, în care se afla o cartelă SIM cu număr neidentificat, învelită într-o husă din piele de culoare neagră, în valoare de 800 lei, un cablu în valoare de 300 lei, ochelari de soare în valoare de 200 lei, o baterie pentru telefon în valoare 100 lei, după ce, cu bunurile sustrase au părăsit locul comiterii infracțiunii, însușind bunurile prin ce i-au cauzat lui Gostev Alexei un prejudiciu material în valoare totală de 4 900 lei, ceea ce constituie un prejudiciu material în proporții considerabile și lui Pașciuc Dmitri, un prejudiciu material în valoare totală de 5 800 lei, ceea ce constituie un prejudiciu material în proporții considerabile.

3. ***Avocatul Zadorojnîi Andrei în numele inculpatului*** a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea calificării faptei și stabilirii

pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Grib Nicolae să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

În motivarea cerințelor sale apărătorul a invocat că, instanța nemotivat a reținut că de către Grib Nicolae în afară de sustragere „a fost săvârșit și atacul asupra părților vătămate fiind însoțit de amenințare cu aplicarea violenței”.

Deși instanța a conchis că „în ședința de judecată s-a constatat că, în momentul când una din persoane a îndreptat pistolul spre părțile vătămate, Grib Nicolae a scos un cuțit, care l-a îndreptat în direcția acestora”, totuși a indicat doar într-o manieră abstractă și neconcretă, că acest fapt se confirmă „și prin probatoriul cercetat în cadrul ședințelor de judecată”, fără a concretiza însă în ce constă acest „probatoriu”.

La fel, prima instanță nu a făcut diferența între amenințarea aplicării violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei și aplicarea armei, iar sentința nu conține constatări care anume acțiuni a lui Grib Nicolae sunt încadrate în componența de infracțiune prevăzută de art.188 Cod penal.

Prima instanță eronat a interpretat declarațiile părților vătămate care au comunicat că inculpatul nu a fost agresiv și nu a aplicat careva violență, ba mai mult, inculpatul activ a participat la descoperirea infracțiunii și identificarea tuturor participanților.

Deci, apelantul a susținut că, acțiunile inculpatului urmează a fi recalificate cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pentru perioada de probațiune de 3 ani.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Grib Nicolae a săvârșit infracțiunea imputată lui, împrejurări care au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, instanța de apel analizând declarațiile părților vătămate Ivanov Serghei, Pașciuc Dmitri și Gostev Alexei, a martorului Grib Andrei, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08 iunie 2015, raportul de expertiză nr.5100 din 18 iunie 2015, procesele-verbale de recunoaștere a obiectelor, înregistrările video din cadrul filialei nr.20 BC „Moldova Agroindbank” SA, descifrările convorbirilor telefonice, procesul-verbal de ridicare a telefonului mobil de model „I-phone 5”, a constatat că, prin mijloacele de probă respective, se demonstrează cu certitudine vina inculpatului Grib Nicolae în comiterea infracțiunii imputate și care combat argumentele acestuia.

Astfel, instanța de apel a stabilit că, Grib Nicolae a comis infracțiunea imputată lui și cu trimitere la literatura juridică de specialitate a indicat că, acțiunile inculpatului corect au fost calificate în baza art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal, or, fapta prejudiciabilă consumată, s-a manifestat prin acțiunea principală de sustragere a bunurilor ce aparțineau părților vătămate Gostev Alexei, Pașciuc Dmitri și Ivanov Serghei, fapt probat în afara oricărui dubiu și acțiunea adiacentă de

asigurare a îndeplinirea acțiunii principale, specifice infracțiunii de tâlhărie - amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru sănătatea persoanei.

Instanța de apel a reținut că, inculpatul a scos cuțitul și îl ținea în mână, circumstanță stabilită atât conform versiunii inculpatului cât și conform declarațiilor părților vătămate și luând în considerație împrejurările în care a fost comisă fapta: ora comiterii faptei (în acest interval de timp sentimentul nesiguranței aflării în stradă este unul mult mai mare); locul comiterii faptei (lipsa trecătorilor și altor persoane care ar putea vedea și, eventual, interveni); faptul că unul din făptuitori a utilizat o armă de foc; faptul că doi făptuitori aveau la ei arme (un pistol și un cuțit); genurile armelor utilizate (aceste arme imprimă o superioritate clară posesorului în caz de încăierare sau de nesupunere de către părțile vătămate); rolul activ a persoanei care avea asupra sa arma de foc; vârsta fragedă a părților vătămate și lipsa oricărei experiențe în respingerea atacurilor armate, simpla demonstrare a cuțitului (chiar și fără a spune nici-un cuvânt) constituie o amenințare cu aplicarea violenței periculoase pentru sănătatea persoanei în sensul art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal.

Față de lucrul judecat de primă instanță, instanța de apel a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, fiind în corespundere cu exigențele art.6 CțEDO.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel cu trimitere la prevederile art.art.7, 61, 75 Cod penal, a ajuns la concluzia că pedeapsa stabilită de prima este echitabilă și va duce la realizarea scopului pedepsei penale.

5. Avocatul Zadorojnii Andrei în numele inculpatului, invocând temeiurile din art.427 alin.(1) pct.6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea parțială a acestora, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care fapta săvârșită de Grib Nicolae să fie recalificată în baza art.187 alin.(2) Cod penal, cu stabilirea unei pedepsei mai blânde în baza acestei norme.

În motivarea recursului apărătorul a invocat că, instanța de apel corect a exclus din componența imputată lui Grib Nicolae prin sentință: violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă, însă prin excluderea acestor semne, sunt parțial admise cerințele apelului, dar decizia nu are nici un efect în favoarea apelantului, mai mult, această situație contrazice dispozitivul hotărârii de respingere a apelului și menținerea sentinței fără modificări.

Menționează recurentul că, inculpatul nu a scos cuțitul pentru a amenința, ci l-a luat de la Fărîma Ion pentru a stopa acțiunile violente a acestora. Grib Nicolae ținea cuțitul în mână fără a amenința cu aplicarea acestei arme, or el nu l-a îndreptat spre cineva, fapt confirmat de părțile vătămate, care au declarat, că acțiunile lui Grib Nicolae nu au fost percepute de către ei ca agresiune, ei nu au considerat acțiunile inculpatului ca pericolul real și imediat.

Instanța de apel nu a respectat prevederile art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, deoarece declarațiile părților vătămate nu au fost verificate în măsură deplină, ci luate în baza soluției doar cele care au fost date la etapa urmăririi penale și notificate în rechizitoriu. Fiind audiate în cadrul judecării cauzei în prima instanță și instanța de apel, părțile vătămate Ivanov Serghei, Pașciuc Dmitri și Gostev Alexei au

concretizat și devalizat declarațiile sale, reiterând, că Grib Nicolae nu se comporta agresiv, nu a amenințat, nu a prezentat pericol.

Sușține recurentul că, instanța de apel corect a indicat, că sunt constatate circumstanțele atenuante și anume, că inculpatul și-a manifestat căința sinceră și anterior nu a fost tras la răspundere penală, însă greși a concluzionat, cu referire la art.art.79, 90 Cod penal, că nu este posibilă aplicarea acestor norme, în cazul recidivei, neconcordanță ce a rămas inexplicabilă și neargumentată.

Totodată, instanța de apel nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de prima instanță, le-a repetat cu exactitate, nu a desființat sentința și nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinare cauzelor în primă instanță, de fapt menținând în partea recunoașterii culpei o sentință nemotivată legal; nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept indicate în rechizitoriu; a constatat confuz, neclar și absolut divergent că probele administrate nu coroborează între ele, nu a descris fapta pretins ca comisă, nu a fost indicat modul de săvârșire a faptelor de tâlhărie, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, sentința nu cuprinde semnele constitutive a încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, fără o analiză a încadrării formulată în actul de învinuire.

Consideră recurentul, că astfel, de către instanțele de fond, au fost încălcate prevederile art.art.8, 24 Cod de procedură penală și art.6 § 1 și art.6 § 2 CțEDO.

6. Asupra recursului a prezentat referință procurorul, care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat, a apreciat și s-a pronunțat pe fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar asupra tuturor probelor din punct de vedere al coroborării lor. Mai mult, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii.

7. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul recursului declarat de avocat, Colegiul penal constată că titularul acestuia invocă temei pentru recurs pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu

excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, însă recurentul nu a indicat concret care anume elementele ale infracțiunii nu au fost întrunite sau pentru care faptă inculpatul a fost condamnat alta decât cea pentru care a fost pus sub învinuire. O eventuală suplینire din oficiu a recursului de către instanța de recurs, prin constatări în fapt și în drept, ar constitui o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Conform art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

La fel, Colegiul penal reține că recurentul mai invocă temeiurile pentru recurs prevăzute la pct.6), 10), 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și când faptei săvârșite i-a fost dată o încadrare juridică greșită.

Raportând normele de drept citate la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că aceste temeiuri nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecării.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul declarat, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct.4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra motivelor pentru care a respins versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând concludent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal, tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, săvârșite de două sau mai multe persoane, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Potrivit jurisprudenței naționale, latura obiectivă a infracțiunii de tâlhărie include: fapta prejudiciabilă alcătuită din două acțiuni: 1) acțiunea principală, care se exprimă în sustragerea sub formă consumată sau sub formă de tentativă; 2) acțiunea adiacentă, care constă în atacul săvârșit asupra unei persoane, care este însoțit în mod alternativ de: a) violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate; b)

amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe.

Prin amenințare cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate se înțelege săvârșirea asupra victimei a unui act de natură să-i inspire temerea că va fi supusă, în mod real și imediat, violenței periculoase pentru viața sau sănătatea ei, act care o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii. La calificare nu are relevanță forma exteriorizării amenințării.

Astfel, instanța de recurs reține ca fiind corectă concluzia instanței de apel privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal. Fapta prejudiciabilă consumată, s-a manifestat prin acțiunea principală de sustragere a bunurilor ce aparțineau părților vătămate Gostev Alexei, Pașciuc Dmitri și Ivanov Serghei, fiind săvârșită și acțiunea adiacentă, care a asigurat îndeplinirea acțiunii principale, specifice infracțiunii de tâlhărie - amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru sănătatea persoanei, inculpatul a scos cuțitul și îl ținea în mână, circumstanță stabilită atât conform versiunii inculpatului, cât și conform declarațiilor părților vătămate.

La fel, instanța de apel corect a reținut că, inculpatul a scos cuțitul și îl ținea în mână, circumstanță stabilită atât conform versiunii inculpatului cât și conform declarațiilor părților vătămate și împrejurările în care a fost comisă fapta: ora comiterii faptei (în acest interval de timp sentimentul nesiguranței aflării în stradă este unul mult mai mare); locul comiterii faptei (lipsa trecătorilor și altor persoane care ar putea vedea și, eventual, interveni); faptul că unul din făptuitori a utilizat o armă de foc; faptul că doi făptuitori aveau la ei arme (un pistol și un cuțit); genurile armelor utilizate (aceste arme imprimă o superioritate clară posesorului în caz de încăierare sau de nesupunere de către părțile vătămate); rolul activ a persoanei care avea asupra sa arma de foc; vârsta fragedă a părților vătămate și lipsa oricărei experiențe în respingerea atacurilor armate, simpla demonstrare a cuțitului (chiar și fără a spune nici-un cuvânt) constituie o amenințare cu aplicarea violenței periculoase pentru sănătatea persoanei în sensul art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Art.6 CtEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora.

Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art.6 § 1 CtEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse

în pct.5. din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art.6 pct.11¹), 27, 414 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recurs ordinar este lipsită de orice temei legal.

Colegiul penal respinge ca neîntemeiate argumentele recurentului precum că, instanța de apel nu a respectat prevederile art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, deoarece declarațiile părților vătămate nu au fost verificate în măsură deplină, ci luate în baza soluției doar cele care au fost date la etapa urmăririi penale și notificate în rechizitoriu. Faptul că, fiind audiate în cadrul judecării cauzei în prima instanță și instanța de apel, părțile vătămate Ivanov Serghei, Pașciuc Dmitri și Gostev Alexei au concretizat declarațiile sale, reiterând, că Grib Nicolae nu se comporta agresiv, nu a amenințat, nu a prezentat pericol, nu schimbă conținutul faptei comise de inculpat și constatate de instanța de fond, care a fost reținut că însăși partea vătămată Ivanov Serghei în ședința de judecată a primei instanțe a declarat că, Grib Nicolae nu a avut intenția de a încerca să înceteze faptele infracționale pe care le săvârșeau, ba mai mult chiar le-a susținut.

Astfel, instanța de recurs nu a constatat încălcarea de către instanțele de fond, la examinarea cauzei, încălcarea prevederilor art.art.8, 24 Cod de procedură penală și art.6 § 1 și art.6 § 2 CțEDO.

La fel, Colegiul respinge ca nefondat argumentul avocatului că, instanța de apel corect a exclus din componența imputată lui Grib Nicolae prin sentință: violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă, însă prin excluderea acestor semne, sunt parțial admise cerințele apelului, dar decizia nu are nici un efect în favoarea apelantului, mai mult, această situație contrazice dispozitivul hotărârii de respingere a apelului și menținerea sentinței fără modificări, deoarece instanța de apel nu a exclus din învinuirea înaintată inculpatului semnele: violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă.

Cu referire la temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră, că la individualizarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75 Cod penal, pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată corect, este echitabilă și este în concordanță cu scopul pedepsei penale - de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni de către inculpat și alte persoane.

Totodată, se reține că motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja

obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct.4. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cauza Bujnița c Moldovei).

Astfel, împrejurările enunțate denotă în mod concludent că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției nu contrazice dispozitivul hotărârii, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, pedeapsa stabilită fiind individualizată corect și că recursul ordinar este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este neîntemeiat, el urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

8. În conformitate cu art.art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Zadorojnîi Andrei în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Grib Nicolae xxxxx*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 octombrie 2018.

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Nadejda Toma
Victor Boico
Mariana Pitic